

BRUCE THOMPSON

MUREN

**VAN MIJN
HART**

g

MUREN VAN MIJN HART

Copyright © 1989 Crown Ministries International

Originally published in English under the title Walls Of My Heart, by Dr. Bruce and Barbara Thompson

Published by Crown Ministries International, PO Box 26479, Colorado Springs, CO80936, USA. All rights reserved.

Copyright © 1990 Nederlandse vertaling: Gideon

Auteurs: Bruce en Barbara Thompson

Vertaling: Theo Rutteman

Redactie: Uitgeverij Gideon

Omslagontwerp: Arjen Niezen

Typografie: Iddo Hoekstra

Jaar van uitgave: april 1991

11e druk: maart 2019

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-144-6

NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook - elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand of op enig andere wijze - behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means - electronic, mechanical, photocopy, recording, scanning or other - except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

Inhoud

Voorwoord	7
Deel één: Afbraak van de persoonlijkheid	
1. Met de handen in het haar	11
2. Er staat iets scheef	29
3. Door stormen geteisterd	43
4. Zure druiven	59
5. Verdedegingsmuren – Afwijzing	73
6. Verdedegingsmuren – Rebelle	93
7. Ieder zingt zijn eigen lied	111
8. Achter onze muren	127
Deel twee: Herstel van de persoonlijkheid	
9. De fundamenteen herbouwen	147
10. Vader ontdekken	157
11. Gods maatstaf	171
12. Het gekwelde hart	183
13. Onze vijand verslaan	197
14. Een nieuw begin	211
15. Een ander karakter komt tevoorschijn	227
Noten	243

Voorwoord

In het begin van de jaren zeventig woonden mijn vrouw Barbara en ik op een afgelegen zendingspost in het noorden van Ghana. Naast het werk in een centrum voor melaatsen en een klein algemeen ziekenhuis begonnen we met mobiel medisch werk. We woonden dan enkele dagen per week tussen de Afrikanen in hun dorpjes. We raakten bekend met het leven op het Afrikaanse platteland, en de geneeskunde kreeg voor ons nieuwe perspectieven. We merkten dat we niet alleen de kwalen van de mensen behandelden, maar ook dat we nadachten over het voorkomen van hun leed door een andere stijl van leven. Het duurde niet lang of we waren bezig met een totale gezondheidszorg, waarbij we niet alleen lichamelijke noden, maar ook emotionele en geestelijke noden behandelden.

Nadat we in 1973 naar Nieuw-Zeeland waren teruggekeerd, gingen we met dit idee verder, in samenwerking met een team van geestelijken, door het ontwikkelen van een centrum voor genezing van de gehele mens. Vele mensen werden aangeraakt en gezegend. Later werden we geleid naar Kailua-Kona op Hawaï te gaan, om daar een pastorale bediening te ontwikkelen voor Jeugd met een Opdracht (JmeO), een interkerkelijke zendingsorganisatie, internationaal bekend als Youth With A Mission (YWAM). Sinds 1976 is deze bediening uitgegroeid tot de School van Pastoraat en Gezondheidszorg, één van de zeven cursussen van de University of the Nations van JmeO, die nu gegeven wordt op vele plaatsen over de hele wereld.

De gedachten die worden weergegeven in dit boek en onder-

wezen worden in een cursus, zijn voortgekomen uit mijn ervaringen in Afrika, Nieuw-Zeeland en Hawaï. Patiënten, mensen die mij om raad vroegen en studenten zijn mijn leraren geweest, en mijn uiteindelijke leermeester in alle dingen was de Heilige Geest. Mijn belangrijkste geschreven bron was de heilige Schrift, die door God is ingegeven en nuttig is in allerlei zaken die op het leven betrekking hebben.

Spreuken 4:23 stelt dat de belangrijkste dingen van het leven voortkomen uit het hart. Op één of andere manier beseffen we dit allemaal, met als gevolg dat we rondom ons hart verdedigingsmuren opbouwen. Deze muren van valse bescherming worden vaak de muren van onze eigen gevangenis, die onze ware persoonlijkheid opgesloten houden.

Onze studie eindigt met wat de Bijbel openbaart over de gehele, volwassen persoonlijkheid die God voor ieder van ons in het vooruitzicht gesteld heeft. Ik bid dat u deze verandering zult ervaren, wanneer u zich overgeeft aan de waarheid daarvan en zich uitstrekt naar uw gehele volwassenheid in Hem.

Als u hulp nodig hebt om sommige zaken die hier besproken worden in uw leven uit te werken, raad ik u aan contact te zoeken met een christelijk raadgever in uw omgeving. Aan al mijn patiënten en vrienden die me zo veel geleerd hebben: Wees ervan verzekerd dat ik vertrouwelijk ben omgegaan met alle gebeurtenissen die hier als voorbeeld gegeven worden. Namen zijn veranderd en situaties gewijzigd, zodat niemand kan worden herkend of geschokt. Als u meent uzelf te herkennen, bedenk dan dat veel door dezelfde beproevingen en ervaringen gaan.

Dit boek draag ik op aan mijn patiënten en studenten, wier zoeken naar leven en waarheid de aanleiding was tot het schrijven van dit werk, '...totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus' (Ef. 4:13).

Deel 1

Afbraak van de persoonlijkheid

1.

Met de handen in mijn haar

Het was een zwoele, hete middag in april. Zweetpareltjes stonden op mijn voorhoofd toen ik me over het parkeerterrein haastte. Boven me snelden donkere donderwolken door de hemelsblauwe lucht en kondigden het volgende tropische onweer aan. *Door de regen zal tenminste de vochtigheidsgraad weer een poosje dalen*, mijmerde ik. De gebruikelijke schittering van de Hawaïaanse dag werd getemperd. Rustig en vol verwachting leek hij te wachten op het losbarsten van het onweer. Bloemengeur vervulde de lucht en prikkelde mijn neus met zijn heerlijke geur. Ik duwde tegen de deur en stapte de welkome koelte van de praktijk binnen en bekeek de agenda voor de rest van de dag. Mijn eerste afspraak was met ene Larry Coombs, een nieuwe patiënt in de kliniek. Hij kwam precies om twee uur aan, lang en slank, met keurig gekamd donker haar. Toen ik hem groette, viel het me op dat hij met zijn lange slanke vingers zenuwachtig zijn kleren gladstreek en de hinderlijke gewoonte had op zijn snor te kauwen. Hoewel de kamer schaars verlicht was, verbaasde het me dat hij geen aanstalten maakte zijn zonnebril af te zetten. *Hoe kan ik door zijn achterdocht heenbreken?* dacht ik. *Wat zou ik kunnen zeggen om deze man wat op zijn gemak te stellen en hem uit zijn verdediging te halen?*

Een moeilijke situatie

Larry's vrouw, een christin op het randje van een inzinking, was al verscheidene weken bij mij in behandeling. Larry's manier van

leven, met alcoholisme en drugs, verslond niet alleen hun geld, maar ook hun relatie. Zij en ik baden samen voor Larry. Twee dagen geleden had ze opgewonden gebeld om me te zeggen dat hij me wilde spreken.

Nu ik hem zo zag, neergezakt in één van de oranje canvas stoelen, met zijn hoofd afgewend, vroeg ik me af hoe ik hem kon helpen. Ik stelde een paar voorzichtige, aftastende vragen.

‘Larry, nam je vader vroeger de tijd voor je? Corrigeerde hij je wel eens?’ Ik leunde voorover om zijn gedempte, bijna onsaamenhangende woorden te kunnen opvangen. Er gingen enkele minuten voorbij, en toen, alsof hij niet langer stil kon zitten, stond hij op en liep heen en weer. Een hele woordenvloed barstte los.

‘Vader! Bah! Hij gaf niets om me. Hij ging tegen me tekeer, en sloeg me in elkaar. Ik wist nooit wanneer hij weer zou uitvaren.’ Hij trok aan zijn snor. ‘Ik herinner me niet dat hij ooit zei dat hij van me hield!’

Terwijl hij rusteloos heen en weer in het kleine vertrek liep, vervolgde hij: ‘Ik herinner me nog dat ik - uh, iets had gestolen. Het was maar iets heel kleins. Pa was zo woedend dat hij me naar het politiebureau bracht, en me daar liet. Hij zei dat hij me een lesje wilde leren. Dat deed voor mij de deur dicht. Ik zwoer dat ik hem nooit meer zou vertrouwen!’

Het weinige wat ik kon zien van Larry’s gezicht, dat nog steeds verscholen zat achter zijn zonnebril, zag er uit als steen - hard en koud.

‘Larry, hoe oud was je, toen dat gebeurde?’

‘Twaalf of dertien.’

Ik zag hoe hij zijn vuisten balde en venijnig doorging. ‘Hij was zo onbillijk, zo onrechtvaardig! Hij dacht altijd alleen aan zichzelf. Zo gauw ik kon, vluchtte ik weg van huis.’ Larry zonk terug in de stoel, opnieuw behoedzaam, en mijn pogingen om hem

weer over zichzelf te laten praten waren vergeefs. Meer vertrouwde hij me duidelijk niet toe. Mijn secretaresse klopte op de deur om te laten weten dat het tijd was voor mijn volgende afspraak.

‘Onze tijd is om voor vandaag, Larry.’

Ik probeerde mijn teleustelling te verbergen. Een vluchtige blik van opluchting gleed over zijn gezicht; hij stond op en liep naar de deur.

‘Larry, ik zou je graag nog eens willen spreken’.

‘Goed,’ mompelde hij en glipte de deur uit.

Later, toen ik alleen in mijn spreekkamer was, keek ik naar de aantekeningen die ik had gemaakt terwijl Larry aan het vertellen was. Hij was zo behoedzaam geweest in wat hij aan het licht bracht, dat ik me verslagen voelde. Hoe kon ik hem helpen? Ik had wat woorden omcirkeld, zoals onzeker, angstig, bezorgd, en vernederd. Iets van Larry’s opgekropte bezorgdheid voerde me terug naar een pijnlijke ervaring die ik had toen ik net acht jaar oud was.

Sterke herinneringen

Het tafereel kwam me weer heel helder voor ogen. Het leek alsof het gisteren gebeurd was. Ik zag mijn onderwijzeres, lang en nors, met kortgeknipt grijzend haar. Ze was niet één van mijn favorieten. Op een morgen vroeg ze me buiten het lokaal te kijken hoe laat het was. De schoolklok was groot en rond, met grote zwarte wijzers die goed te zien waren; dus het leek een makkelijke vraag. Maar toen ik door de brede, houten gangen liep, drong het tot me door dat ik geen klok kon kijken!

Terwijl ik naar de grote schoolklok stond te staren, kreeg ik een opwelling van angst. Hoe kon ik de waarheid toegeven voor de hele klas? Minuten gingen voorbij, terwijl ik daar met mezelf stond te worstelen. Eindelijk had ik een idee - misschien kon ik de

juiste tijd raden! Toen ik de klas binnenkwam, waren alle ogen op mij gericht in afwachting van mijn antwoord.

‘Hum, uh, zes uur,’ mompelde ik.

Een klein moment keek de onderwijzeres me met gefronste wenkbrauwen aan. Toen begon ze te glimlachen, en het zachte gegiechel van mijn klasgenoten barstte uit in openlijk gelach. Ik voelde mijn gezicht rood worden, en mijn lippen begonnen te trillen. Ik veegde mijn klamme handen aan mijn shirt af, glipte mijn bank in en probeerde me achter mijn boeken te verstoppert.

Om het nog erger te maken, begon de onderwijzeres mijn zwakke plek te gebruiken om bij andere gelegenheden de sfeer in de klas wat op te vrolijken. Hoe vaker het gebeurde, hoe meer ik angstig en teruggetrokken werd. Uiteindelijk had ik flink buikpijn bij alles wat ik klassikaal moest doen. Wanneer ik ook maar één fout maakte, tikte ze me met een lineaal op de vingers, zodat ik bang voor haar werd. Ik durfde haar zelfs niet meer aan te kijken.

Een gemeenschappelijke band

Nu ik mij m’n eigen pijn goed herinnerde, gaf me dat nieuw inzicht in Larry’s strijd. Ik kon een paar parallellen trekken tussen onze levensverhalen. We hadden allebei te kampen gehad met een strenge gezagdrager, waren op zoek naar liefde en begrip, maar vonden onrecht en verwonding. Het had me jaren gekost de gevoelens te verwerken waardoor ik kon bibberen als drilpuding. Met een vol gemoed ging ik me voorbereiden op mijn volgende patiënt.

Een week later was Larry terug. Door de laaghangende, grijze wolken kwamen geen zonnestralen de donkere kamer binnen; toch verstopte Larry zich nog steeds achter zijn zonnebril. Maar hij voelde zich tenminste minder angstig en opgewonden. Op

zijn gemak in een canvas stoel naast me begon hij openlijk te praten. Terwijl ik luisterde, kon ik nog steeds zijn innerlijke rusteloosheid merken, maar in ieder geval liep hij niet meer heen en weer als een leeuw in een kooi.

Larry vertrouwde me toe dat hij als tiener een hippie geworden was. Hij had zich in een leven vol immoraliteit en vooral verslaving aan drugs gestort. Al vlug kwam hij in de misdaad terecht om zijn verslaving te kunnen bekostigen, en hij viel van de ene gebroken relatie in de andere. Nu was hij getrouwd, en bij deze vrouw had hij een kind. Hij probeerde mensen te vertrouwen, maar heel vaak barstte hij in woede uit, als iemand hem liet zitten of pijn deed.

Ik leunde voorover en vroeg: 'Hoe voel je je over wat er met jou aan de hand is?' Hij bewoog onrustig op de doorgezakte stoel en trommelde zenuwachtig met zijn vingers op de houten leuning.

'Eenzaam. Ik word echt depressief. Bang ook. Bang over wat ik mijn vrouw en kind zou kunnen aandoen, als ik weer in woede uitbarst.'

Ik knikte. Aan het einde van het gesprek waren we allebei meer op ons gemak. Toen ik eindigde met gebed en daarna mijn hand op zijn arm legde, zag ik een zweem van een glimlach op zijn lippen toen hij beloofde terug te komen. Weer alleen in mijn kantoor, leunde ik achterover in mijn stoel en dacht na over wat ik gehoord had. Ik stond voor een grotere uitdaging dan ooit tevoren. Er was zoveel gebroken in Larry's leven. Zou dat ooit weer goed gemaakt kunnen worden? Zijn hele leven lag in puin, en ik stond voor de bijna onmogelijke uitdaging daar weer wat van te maken. 'Heer, ik heb U nodig!' riep ik uit. 'Ik heb U nodig om de deur van dit leven te openen, voordat die voor altijd op slot komt te zitten.' Ik wist niet dat dit het begin zou zijn van een geweldige openbaring en een nieuwe fase in mijn bediening.

De antwoorden vinden

Tegen de tijd dat Larry terugkwam voor zijn derde afspraak, had ik het gevoel dat ik hem wat nieuws te bieden had. Ik had sinds onze laatste ontmoeting de Heer gezocht en dacht dat God sommige sleutels voor zijn problemen zou laten zien.

‘Hail! Hoe gaat het?’ zei Larry, toen hij de kamer binnenkwam. Hij plofte neer in een stoel en liet zich met een zucht achterover zakken.

‘Prima, dank je, Larry’, antwoordde ik en probeerde mijn opluchting over zijn ontspannen voorkomen te verbergen.

‘En, hoe is het jou deze week vergaan?’ ‘Beter. Ik heb veel nagedacht over wat we besproken hebben’, antwoordde hij. ‘Ja, ik heb zelfs sommige dingen met mijn vrouw besproken.’

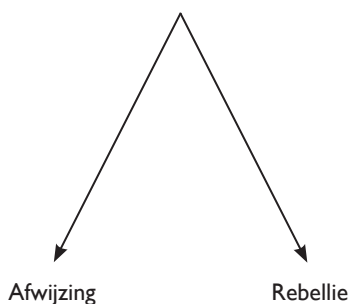
Toen we verder spraken over relaties, vroeg ik of hij ooit eerder een liefdevolle relatie had ervaren. Hij schudde zijn hoofd.

‘Nee, niet voordat ik mijn vrouw ontmoette.’ Hij beschreef hoe ze naast hem had gestaan en had geweigerd hem te verlaten, wat er ook was. In plaats van hem te bekritisieren en te veroordelen, zoals anderen daarvoor deden, had hij voor het eerst gevoeld dat iemand echt om hem gaf.

‘Ik vind dat moeilijk te aanvaarden,’ zei hij. ‘Ik heb altijd het gevoel gehad in de weg te staan en dat niemand het kon schelen wat er met mij gebeurde.’ Toen we verder spraken over de liefde van zijn vrouw en wat die voor hem betekende, zette hij aarzelend zijn zonnebril af. Voor het eerst in drie weken zag ik zijn ogen: donkerbruin, bijna zwart. Ze waren vochtig van de tranen en maakten een lege, piekerende indruk.

Een doorbraak! Ik wilde wel opspringen en van vreugde juichen, maar in plaats daarvan ademde ik een zacht dankgebed. Terwijl ik naar het schoolbord in mijn kantoor liep, vertelde hij verder over de gebroken relaties met zijn ouders en sommige moeilijkheden met zijn vrouw.

Terwijl ik nadacht over de kracht van de ouderlijke invloed in Larry's leven, pakte ik een krijtje en tekende wat lijnen, niet helemaal zeker wat ik zou doen. Ineens kristalliseerden mijn gedachten zich uit. Ik tekende een lijn onder een hoek van 45 graden, die de afwijzing in het leven van Larry voorstelde. Toen we samen die verwondende ervaringen doornamen, zag ik dat Larry's opstandigheid, zijn leven met drugs en misdaad, in feite waren voortgekomen uit de afwijzing die hij had ervaren. Vanuit de top van de lijn tekende ik een andere lijn, onder een hoek van 45 graden om zo een grote omgekeerde 'V' te vormen, twee lijnen die aan de top samenkomen. Deze tweede lijn gebruikte ik om zijn rebellie voor te stellen.

Toen we samen over de illustratie spraken, ging ik het verband zien tussen belangrijke gezagdragers in Larry's leven. Larry was afgewezen door zijn vader en zijn arrestatie en straf hadden zijn geest verwond. Hij had gezworen zijn vader nooit meer te vertrouwen. De uitwerking daarvan zag ik in zijn leven. Hij kon niet meer vertrouwen. Door rebellie en een levenswijze vol onzedelijkheid, misdaad en verslaving, gaf hij in feite uitdrukking aan zijn gevoelens van afwijzing.

Larry leunde voorover in zijn stoel. Zijn strak op het bord gerichte ogen, weerspiegelden een glimpje hoop.

‘Hé, dat klinkt lang niet gek!’ zei hij met een kleine glimlach. Ik bladerde door mijn Bijbel en zocht naar bevestigende verzen om te staven wat ik had gezegd. Mijn gedachten gingen voor me uit, en voegden tenslotte sommige stukjes samen die nog ontbraken in de puzzel van Larry’s leven, en dat van mij. Het drong tot me door dat ik een belangrijke waarheid had ontdekt over de invloed van gezagdragers in ons leven. Toen Larry het kantoor uitstapte, maakte mijn secretaresse een opmerking over zijn glimlach en heldere ogen. Ik was verrukt!

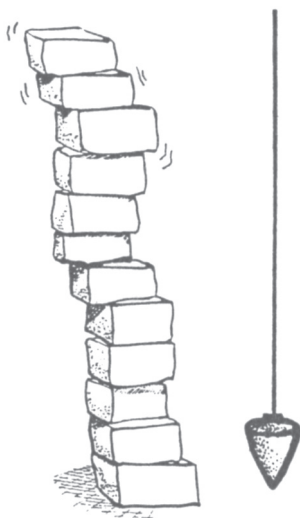
Het genezingsproces

In de volgende weken zag ik Larry regelmatig. Vasthoudend, beetje bij beetje reikte ik hem Gods levensnormen aan, die in de Bijbel te vinden zijn. Larry begon te veranderen. Z’n ogen werden helderder en een nieuwe rust kwam over hem, in plaats van zijn vroegere rusteloosheid. Ik bracht hem tot stappen van bekering, die hem hielpen in te zien dat hij verantwoordelijk was voor de keuzes die hij had gemaakt - keuzes die hem in diepten van wanhoop getrokken hadden.

‘Bekering,’ legde ik uit, ‘is het op je nemen van de verantwoordelijkheid voor je eigen leven. Je kiest weldoordacht voor een afkeren van zelf-vernietigend gedrag naar goed, gezond, godvruchtig gedrag.’ Ik raadde hem aan de Bijbel te lezen en dagelijks te bidden om te kunnen vasthouden wat God hem had aange-reikt in genade. Het was een andere Larry die voor de laatste keer bij me kwam, een Larry die de aanraking van God in zijn geest had ervaren, die kwellend voor vrede had ingeruild.

Een nieuwe uitdaging

Het leven van Larry en van anderen die hulp kwamen zoeken, was een uitdaging voor me. Hoe kon ik Larry helpen, en anderen zoals hij? Welke hulpmiddelen kon ik gebruiken? Ik begon vurig de Bijbel te lezen, op zoek naar antwoorden en verdere openbaring. Op een dag ontdekte ik een opwindende waarheid. Amos hoofdstuk zeven spreekt over Israël, dat is als een muur die uit het lood staat, die afwijkt van Gods paslood. Toen ik het opzocht in de concordantie en het woordenboek, vond ik dat een paslood een instrument is dat door bouwers gebruikt wordt om zeker te zijn dat een muur verticaal staat.

Toen ik doorging op deze gedachte, zag ik dat de lijn die ik had getekend om de afwijking in Larry's leven voor te stellen, een vals paslood was, evenals de lijn die zijn rebellie voorstelde. Beide lijnen weken af van Gods oorspronkelijke plan - zijn goddelijk Paslood - dat ergens lag tussen de twee valse, menselijke pasloden.

Larry had naar dat paslood gezocht, maar het nooit kunnen vinden. In plaats daarvan volgde hij altijd de valse pasloden van afwijzing of rebellie, die in zijn leven waren gekomen door zijn vader en andere gezagdragers. Toen Larry mijn kantoor binnenkwam, wankelde zijn leven als een muur die uit het lood staat, niet ver van instorting. Tegelijkertijd stond ik dicht bij een belangrijke openbaring, die in de loop van de jaren in mijn leven was opgebouwd zonder dat ik het gemerkt had. Larry's leven was geworden als een knop waardoor het licht aanging in de donkere kamers van mijn verleden.

De zee glinsterde en sprankelde, en weerspiegelde allerlei kleuren. Het was een prachtige dag, warm met helderblauwe luchten. Ik zat op een uitstekend stuk gestolde lava en bengelde met mijn voeten in het water van een baai, genietend van de hete zon van Hawaï.

Mijn gedachten dwaalden door mijn levensloop, terwijl mijn vrouw en kinderen zandkastelen bouwden op het smalle stuk strand. Juist gisteren had ik Larry gezegd dat hij niet meer op het spreekuur hoefde komen. Voor hem was dat niet het einde, maar het begin, en ik realiseerde me dat het ook voor mij het begin was van mijn zoeken naar grotere openbaring. Larry had me gestimuleerd terug te kijken op mijn eigen leven. Terwijl ik daar ontspannen in de zon zat, namen mijn gedachten en herinneringen me mee terug naar het verleden.

Wat zal ik met mijn leven doen, Heer?

Ik werd christen op dertienjarige leeftijd door het werk van de jongensvereniging. Een jaar later, in een bijbelkamp van de baptisten in het landelijke Cambridge in NieuwZeeland, begon God me duidelijk te maken dat ik zendeling moest worden. Het had

me schijnbaar eindeloze jaren van studeren gekost, om mijn toelatingsexamen voor de universiteit te halen, voordat ik de vraag onder ogen zag wat ik met mijn leven zou doen? De gedachte naar de universiteit te gaan was onplezierig. Het kwam dan ook als een verrassing toen één van mijn vrienden vroeg of ik er wel eens aan gedacht had medicijnen te gaan studeren. 'Medicijnen!' lachte ik. 'Je maakt vast een grapje! Ik heb mijn buik vol van studeren!'

Maar de daarop volgende weken bleef zijn opmerking in mijn achterhoofd sluimeren, en liet me niet meer los. Bijbelverzen sprongen er uit bij het lezen, sterk beklemtoond. Opmerkingen van anderen bevestigden mijn innerlijke overtuiging. Toen ontdekte ik dat de drie nieuwe vakken die ik op goed geluk gekozen had voor het toelatingsexamen - biologie, scheikunde en natuurkunde - precies nodig waren voor de medische faculteit! God bevestigde duidelijk mijn roeping voor de medicijnenstudie, tegen beter weten in. Ik zou medisch zendeling worden in plaats van zonder opleiding naar het zendingsveld te gaan.

Ik begon met de voorbereiding op de medicijnenstudie aan de universiteit, en studeerde nauwgezet van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. De concurrentie was een uitdaging, want slechts een klein percentage van de studenten die zich aanmeldde voor de medische faculteit kon toegelaten worden. Het was geen verrassing dat ik niet voldeed aan de toelatingseisen aan het eind van het jaar. Terwijl ik die als norm aanvaardde, werd de wil om te slagen nog sterker. Nogmaals wierp ik mij urenlang op de studie om opnieuw examen te kunnen doen. Toen het achter de rug was, wachtte ik ongeduldig en vol spanning op de uitslag. Wat er toen gebeurde, staat diep in mijn geheugen gegrift, en zal nooit meer worden uitgewist. Opgewonden en vol verwachting reed ik de stad door op mijn 150 cc Italiaanse scooter, waarna ik me aansloot bij een groep druk pratende studenten die voor het mede-

delingenbord stond. Vlug doorliepen mijn ogen de alfabetische naurenljst van de examen-uitslagen. P-Q-R-S-T-Thompson? Thompson! Waar stond mijn naam? Verschrikt realiseerde ik me dat hij er niet bij stond. Dat kon maar één ding betekenen. Ik was opnieuw gezakt!

De afschuwelijke pijn van afwijzing

Ik was verbluft en kon met moeite mijn tranen bedwingen. Ik besepte dat ik, hoewel ik mijn best had gedaan, nog steeds niet in staat was aan de vastgestelde hoge toelatingseisen te voldoen. Met lood in mijn schoenen en een bezwaard hart keerde ik op mijn schreden terug. Binnen in me woedde een storm.

‘Ik ben een mislukking! Ik heb het altijd geweten. Ik ben dom! Hopeloos!’ Gedachten van zelfveroordeling en zelfmedelijden kwamen in me op. Ik kon maar beter dit dwaze streven opgeven en rechtstreeks naar het zendingsveld gaan! Alle negatieve gedachten die in de loop der jaren in mijn verstand geprogrammeerd waren, kwamen naar boven en versterkten het gevoel dat ik gefaald had en waardeloos was. Het hele systeem leek zo verkeerd. Ik had zo hard gestudeerd. Veel harder dan vele collega’s wier namen op de lijst stonden. Later vernam ik dat ik wel geslaagd was voor het examen. Op dit moment echter werd ik gekweld door de gedachte: ‘Waarom hebben ze me niet aangenomen?’

Ik liet me neervallen langs een klein beekje op de campus en gaf mijn opgekropte gevoelens de vrije loop door te roepen tot God.

‘Waar bent U God? Kan het U niets schelen?’ Ik stampte op de grond om m’n teleurstelling af te reageren, en ik begon God de schuld te geven. ‘Ik ben hier alleen maar omdat U me geroepen hebt, en nu laat U me in de steek.’ Wekenlang twijfelde ik aan God en zijn karakter. Net als Job vroeger, eiste ik een verklaring.

Als die er niet kwam, zou ik het gerechtvaardigd vinden met de studie te stoppen en naar het zendingsveld te vertrekken. Zo was dat! Ik had het idee dat ik God in een hoek had gedreven waaruit geen ontsnappen mogelijk was. Dus besloot ik dat het goed was ermee op te houden, en zo te ontsnappen aan jaren van lange en zware studie.

Ik begon me juist op mijn gemak te voelen met mijn voorgenomen handelwijze, toen God op een avond uit de hoek kwam met een verpletterende verklaring! Terwijl ik aan het bidden was, liet Hij me zien dat ik van weinig nut voor Hem zou zijn op het zendingsveld, als mijn hart niet het meest fundamentele van zijn boodschap geleerd had: 'Gehoorzaamheid is beter dan offerande.'

Toegewijd aan Gods wil

Langzaam begon ik in te zien dat God meer geïnteresseerd was in mijn geestelijke geschiktheid dan in mijn titels. Hij zei dat ik moest gehoorzamen. Met een bezwaard hart sleepte ik me terug naar de discipline van de medicijnen-studie. De volgende zes jaar zat ik te zweten boven mijn studieboeken, vastbesloten hoe dan ook te slagen. Het was een dag van overwinning en triomf toen ik op 28-jarige leeftijd mijn bul als doctor in de medicijnen ontving. Na jaren van zware studie had ik uiteindelijk mijn doel bereikt en kon ik medisch zendeling worden.

Een jaar lang reisde ik met Jeugd met een Opdracht en ik evangeliseerde in diverse landen van de wereld. Ten slotte kwam ik terecht in Ghana, in West Afrika. Hier stond de deur wijd open om te werken bij de Wereldwijde Evangelisatie Kruistocht (WEK). Het doel van de WEK is, net als dat van JmeO, naar die delen van de wereld te gaan, waar nog nooit geëvangeliiseerd is. Mijn vrouw, Barbara, en ik, ontwikkelden samen een mobiele medische

dienst. Dagelijks werden we uitgedaagd het evangelie te brengen aan primitieve stammen die als hoofddoel hadden genoeg voedsel en water te vinden om in leven te blijven. We moesten veel moeite doen om met hen te communiceren, maar ontdekten een weg naar hun hart door middel van de geneeskunde, en we zagen verscheidene gemeenten ontstaan en groeien waar er voorheen geen geweest was.

Vier jaar later keerden we terug naar Nieuw-Zeeland, voor een jaar verlof, dachten we. In plaats daarvan kwam ik terecht in een drukke huisartsenpraktijk, waar ik de ene patiënt na de andere behandelde. Als ik niet wist wat ik met het medische probleem van een patiënt aan moest, wat vaak het geval was, bad ik in stilte, en vroeg Jezus om hulp de goede diagnose te stellen en de juiste behandeling voor te schrijven. Maar mijn grootste teleurstelling bestond uit de erkenning dat veel van mijn patiënten vroeg of laat terug zouden komen met opnieuw dezelfde klachten, als zij hun levensstijl niet zouden veranderen.

Op een dag had ik de gelegenheid mijn teleurstelling uit te spreken tegen de oudsten van de gemeente waar we kwamen. Ze boden niet alleen aan de gebouwen van de kerk te gebruiken, ook diverse stafmedewerkers zouden mij en mijn vrouw helpen met het werk in wat later een centrum voor pastoraat en gezondheidszorg werd. Weldra noodzaakte de zware werklust van het centrum me de huisartsenpraktijk op te geven en me volledig aan mijn nieuwe, medische bediening te wijden. Maar op het hoogtepunt van onze bediening onderbrak God ons werk - we dachten dat het ons levenswerk zou zijn - en riep ons naar Hawaï! Onze terughoudende oudsten bevestigden het echter en achttien maanden nadat ons werk begonnen was, zaten we in een vliegtuig van Air New Zealand, op weg naar Honolulu.

Nieuwe vergezichten

‘Welkom in Kona!’ Terwijl ritmische, Polynesische muziek de cabine vulde, trok onze glimlachende stewardess aan diverse hendels om de deur te openen

‘Kona, Hawaii!’, mompelde ik in mezelf. ‘Dit kan Kona niet zijn. Het lijkt alsof we op de maan geland zijn!’ Toen ik uit het kleine vliegtuigraampje tuurde, viel mijn verdwaasde blik op een enorme rots van zwarte lava. Hete lucht trilde en golfde aan het einde van de landingsbaan. In de verte doemde een berg op, en rechts van ons beukte de Grote Oceaan tegen de rotsachtige kust. Mijn vrouw Barbara had moeite met zowel haar emoties als met onze driejarige zoon Michael, een brok energie die ons bij elke gelegenheid uitdaagde. Ik pakte Lionel op, onze mollige baby van 15 maanden, en stapte door de uitgang.

Wie ons die dag in januari 1976 uit het vliegtuig had zien stappen, zou nooit geraden hebben dat we meer dan tien jaren in Hawaii zouden blijven - vooral wijzelf niet! Onze kerkelijke gemeente in Palmerston North in Nieuw-Zeeland, had ons drie jaar vrij gegeven, zodat ik een medisch programma voor Jeugd met een Opdracht kon helpen opzetten. Het was de bedoeling een mobiele, medische eenheid te ontwikkelen die gemakkelijk verplaatst kon worden per schip en die overal ter wereld kon worden ingezet. Ik kwam er al spoedig achter dat God een ander plan met mijn leven had. Na een paar vergeefse pogingen zo’n werk te beginnen, ontving ik een brief van de commissie voor vergunningen, waarin stond dat ik drie jaar moest werken in een door de staat goedgekeurd ziekenhuis, en opnieuw eindexamen moest doen, om vergunning te krijgen in de Staat Hawaii als geneeskundige te werken!

Ik was verbijsterd en verward. Hier stond ik met vrouw en twee kinderen, mijlenver van huis, vertrouwend op Gods leiding, en de deur werd voor mijn neus dichtgegooid! Wat het nog erger

maakte, was dat Barbara ervan overtuigd was dat ik God vooruit gelopen was. En dat moest ik horen ook. Ze reageerde verbitterd.

‘Goed!’ riep ze uit. ‘Nu kunnen we onze koffers pakken en naar huis gaan.’

Hawaii was geen paradijs voor haar, en Jeugd met een Opdracht, die vocht voor haar bestaan in die pionierstijd, gooide alleen maar olie op het vuur van haar overtuiging dat we een vergissing hadden gemaakt door onze bediening in Nieuw-Zeeland, die ons zoveel voldoening had geschonken, achter te laten.

Volharden

Ik werd heen en weer geslingerd in mijn tweeslachtigheid. Had ik Gods stem verstaan, of was het inbeelding? Moesten we weer naar huis teruggaan, of was God wat anders van plan? Toen de worsteling heviger werd, bekeek ik opnieuw zowel de leiding die ik ervaren had als de omstandigheden. Temidden van alle stemmen die om aandacht vroegen, kon ik echter de innerlijke overtuiging niet kwijtraken, en dat bemoedigde me. Uiteindelijk besloot ik te blijven en de storm te weerstaan, in de hoop dat behulpzame bakens zouden verschijnen om me de weg te wijzen.

Het duurde een hele tijd voordat deze bakens opdoemden, en intussen leek het alsof alles overboord sloeg. We hadden geen bediening of medische praktijk, in tegenstelling tot onze volledige betrokkenheid in Nieuw-Zeeland. Behalve deze moeilijkheden ontsnapte onze zoon, Michael, ternauwernood aan de dood. Terwijl hij met vrienden aan het spelen was, zakte hij door een verrotte balustrade, en viel zo’n drie meter naar beneden op een betonnen pad. Het ergste vrezend, brachten we hem onmiddellijk naar het ziekenhuis, waar een schedelbasisfractuur werd geconstateerd en een grote bloedingstorting zijn linker oog verduis-

terde. Maar veel van onze vrienden in Hawaï en thuis baden voor Michael. Tot onze opluchting herstelde hij voorspoedig en hield er niets aan over.

Terwijl we allerlei gewone karweitjes opknaptten voor het groeiende werk van Jeugd met een Opdracht in Kona, kwamen er een paar bakens in zicht. We begonnen enkele van Gods bedoelingen te zien voor onze roeping naar Hawaï.

Op een dag spraken we met Loren Cunningham, de internationale directeur van JmeO en met zijn vrouw, Darlene, over onze bloeiende pastorale bediening thuis in NieuwZeeland. Toen we Loren vertelden dat God ons duidelijk had laten zien dat de geneeskunde onze pastorale bediening zou aanvullen, stelde hij voor daar samen voor te bidden. De één na de ander, kreeg sterk de indruk dat God ons op een nieuwe bediening wees binnen JmeO. Zowel Barbara als Darlene voelde zich geleid Jesaja 54:2-3 te lezen, waar staat dat we de plaats van onze bediening uit moeten breiden, 'door onze touwen te verlengen en onze pinnen vast te slaan.' Het leek alsof God zei dat de bediening al onze verwachtingen te boven zou gaan.

Nadat we diverse pastorale klinieken in de Verenigde Staten bezocht hadden en we twee mensen hadden gevonden om ons te helpen, begonnen we onze eerste pastorale kliniek in Kona in januari 1977. Hier ontmoetten we Larry, en anderen zoals hij, en God begon sleutel-waarheden te geven waarmee de gesloten deuren in hun leven geopend konden worden. Spoedig leidde God ons ertoe pastorale studieprogramma's op te zetten om anderen te trainen en de boodschap wereldwijd te vermenigvuldigen. Na enkele jaren groeiden de studieprogramma's uit en ontwikkelden zich tot studieprogramma's die opleiden tot een graad aan de 'Pacific and Asian Christian University' van Jeugd met een Opdracht, in Kona, Hawaï. Later werden ze verspreid naar andere landen.

In dit boek wil ik de bijbelse benadering van volkomenheid en genezing behandelen die ik in de loop van mijn jarenlange studietijd en bediening geleerd heb. Ga met me mee op deze ontdekkingsreis naar je ware ik, in het licht van het meest betrouwbare referentiekader voor het leven... het *Goddelijk Paslood*.

2.

Er staat iets scheef

In de achtste eeuw voor Christus, tijdens de regering van Uzzia, koning van Juda, beleefde het volk Israël een periode van toenevende welvaart en vrede. Maar met deze overvloed ging een snel verval van moraal gepaard, wat de samenleving ondermijnde. Een onaangename walm van sociaal onrecht verduisterde Israëls blik en het verloor zijn goddelijke leiding. God riep Amos (7:7-8), een herder en kweker van vijgebomen, om Hem te vertegenwoordigen op dit uitdagende strijdtoneel. Het was Amos' opdracht de sociale en religieuze corruptie openlijk te veroordelen, en te waarschuwen voor Gods oordeel dat hen boven het hoofd hing. Zelfs zijn naam, Amos, is verwant aan een Hebreeuws werkwoord dat betekent: 'een last dragen'. Bij Mozes koos God een staf om zijn waarheid en waarden te laten zien, maar bij Amos koos Hij een paslood.

Gods maatstaf

Een paslood in zijn eenvoudigste uitvoering is een kleine, omgekeerde, loden kegel, met een draad bevestigd aan een rond stukje hout met dezelfde diameter. Het wordt door bouwvakkers gebruikt om zich te verzekeren van de juiste verticale stand bij de bouw van een muur. Het zware uiteinde wijst altijd naar het middelpunt van de aarde, omdat het gehoor geeft aan een onzichtbare kracht, bekend als de zwaartekracht (zie figuur 1). Bouwers vinden dit eenvoudige, maar doeltreffende instrument van grote waarde. Ze zijn er zich van bewust dat de stijlen en muren precies in lijn met het paslood moeten staan, om het gebouw de vereiste